

сжщо ядосано казалъ вториятъ и хвърлилъ хлѣба и сиренето.

И тъй отъ дума на дума тѣ се хванали за гушитѣ и започнали истински бой.

— Чакай да ти дамъ азъ тебе една кукувица, че да има да я помнишъ, докато си живъ, — викалъ единиятъ и колкото можелъ налагалъ съ тояга другия.

Но и другиятъ не стоялъ съ скръстени ржце. Той като фурия размахвалъ пълната торба и разкървавилъ цѣлото лице на брата си.

Така боятъ продължилъ, докато дошли селяни отъ близкитѣ ниви и ги разтървали.

— Азъ ще те науча тебе, — казалъ единиятъ братъ и, като си изтрилъ потъта, хукналъ къмъ града.

— И азъ ще те науча, — казалъ другиятъ и тръгналъ и той къмъ града.

Тамъ и двамата отишли направо въ сждилището. И започнали да се сждятъ.

Сжденето продължило съ години, но никой отъ двамата не преклонилъ глава. Всѣки продавалъ нива следъ нива, ливада следъ ливада, гора следъ гора, за да осжди другия, докато цѣлото имъ богатство преминало въ ржцетѣ на адвокатитѣ и на сждиитѣ. И, ето, единъ день, когато тѣ свършено се разорили и си заложили дори кжщитѣ, случайно се настигнали подъ сжщата онази круша, подъ която се бѣха скарали.

Единиятъ братъ стоялъ тамъ улисанъ, побѣлѣлъ и застарѣлъ. Другиятъ братъ билъ въ сжщото положение.

Тѣ се погледнали единъ другъ, но въ очитѣ имъ нѣмало предишната злоба и ожесточение, а нѣщо друго...

